

Sygn. akt V KO 22/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 21 kwietnia 2016 r.,

w sprawie R. D.

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnie
wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 6 marca 2014 r.,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O.

z dnia 21 listopada 2013 r.,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W dniu 22 lutego 2016 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek R. D. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnie wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 6 marca 2014 r., utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w O. z dnia 21 listopada 2013 r., w sprawie III K .../13, w której został skazany na karę 13 lat pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.

W podstawie prawnej wniosku R. D. powołał przepisy art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k., art. 544 § 2 k.p.k. i art. 547 § 2 k.p.k. Uzasadniając swoje stanowisko wnioskodawca powołał się na okoliczności związane z prowadzeniem sprawy, która miała charakter poszlakowy. Podniósł także, iż nigdy nie przyznał się do winy, a w

sprawie brak było jednoznacznych dowodów, że to właśnie on dopuścił się zarzucanego mu czynu. Konkludując wniósł o „przeprowadzenie w całości rewizji wyroku i podjęcie decyzji co do dalszego wyjaśnienia tej sprawy”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. przepisem art. 545 § 3 k.p.k. - dodanym ustawą z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013 r., poz. 1247) – sąd odmawia przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, bez wzywania strony do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Co istotne i co należy wyraźnie podkreślić to fakt, że w trybie art. 545 § 3 k.p.k. sąd nie rozpoznaje merytorycznie wniosku i nie bada także jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia. Natomiast wniosek taki podlega kontroli o charakterze quasi formalnym, pod kątem hipotetycznej możliwości wznowienia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5*).

Odnosząc powyższe uwagi do realiów rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, że pismo skazanego nie zawiera argumentacji, która pozwoliłaby na powiązanie treści złożonego przez R. D. wniosku z podstawami wznowienia postępowania. Należy także podkreślić, że skazany odwołuje się do okoliczności, które stanowiły podstawę ustaleń faktycznych sądów procedujących w sprawie. Przywołane fakty i dowody nie należą jednak do kręgu podstaw wznowieniowych, które zostały ściśle określone w przepisach kodeksu postępowania karnego i nie mogą być interpretowane rozszerzająco.

Reasumując podkreślić należy, że w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje się na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Nie bada się również oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Sąd w ramach postępowania wznowieniowego jest uprawniony zbadać tylko to, czy ujawniły się

nowe fakty lub dowody, wykazujące znaczne prawdopodobieństwo błędności tego wyroku skazującego.

Takich faktów i dowodów w odniesieniu do wniosku skazanego opartego o podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. w sprawie niniejszej nie ma, co skutkowało musiało jego oddaleniem.

Wszystkie te okoliczności, oceniane w kontekście art. 545 § 3 k.p.k., przesądzają o oczywistej bezzasadności złożonego wniosku o wznowienie postępowania.

W tych okolicznościach Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.

kc